
Публикуван на: 13-01-2011

Източник: [Портал Европа](#)

Ивайло Калфин (С&Д, БСП), зам.-председател на Комисията по бюджети на Европейския парламент ЕС седна на студентската скамейка и започна да работи на семестри. По-точно на скамейката са страните членки, а Европейската комисията ще влиза в ролята на строг преподавател. Особеното в случая е, че преподавателят може да пише оценки, но страните членки ще трябва да се самонаказват, ако не си учат уроците. В общи линии - ще плащат солени глоби.

Така изглежда новият механизъм за икономическо управление в ЕС, който днес започна да се прилага за първи път с издаването от страна на Европейската комисия на Годишен преглед на растежа за 2011 г. В този документ се дават най-общите европейски цели, в които всяка страна трябва да види себе си и до април да предложи съответните мерки. Комисията поставя на страните-членки три основни задачи - да ликвидират максимално бързо макроикономическите неравновесия (големи дефицити и излишъци, висока задлъжнялост), да стимулират наемането на работа и да предприемат мерки за ускорен икономически растеж. Тези три основни повели са доразвити в 10 заповеди.

Може да се обобщи, че очакванията на Комисията предвещават трудна година. Повечето страни членки трябва да ограничат значително бюджетните си разходи. Това води до забавяне на икономиките и тежки социални решения. Комисията не се притеснява да предлага мерки като увеличаване на данъците, повишаване на възрастта за пенсиониране, намаляване на заплатите и т.н.

Не са пощадени и страни, чиито икономики потръгнаха, като германската например, които се призовават да стимулират потреблението на производства, но не собствени, а на закъсали страни членки.

Мерките, предложени от Комисията очертават една логика: "Спадът в икономиките спира, но преди да мислим за растеж, ще се погрижим за стабилизиране на икономическите показатели. Не ни харесват рисковете. Хората ще платят тепърва сериозна цена за кризата, която и без това ни върна с поне 4 години назад. Важното е да се гарантираме против сризове."

Факт е, че подобна логика може би е единствената, която може да осигури подкрепата на всички страни членки. Факт е също, че Европейската комисия може да се прави на строга и да размахва пръсти, но не разполага с истински инструменти да налага прилагането на единна икономическа политика. Така че, това, което можем да очакваме от новата семестриална организация е да се оказва натиск върху страните за намаляване на всички възможни икономически рискове, което предполага и доста ниски равнища на растеж. Успоредно с това все повече се изпарява желанието

за финансиране на общи европейски политики, което означава, че солидарността ще става все повече хубав призив, който няма съответната финансова подкрепа.

За България по-конкретно това означава, че трябва да разчитаме основно на своите сили и на привличане на инвестиции, вместо европейски фондове. Означава също така, че правителството трябва да бъде максимално открито с гражданите и да им обясни какво точно ще предприеме, кога и да не отлага трудните решения за след своя мандат. За съжаление няма знаци, че управляващите разбират тази необходимост.

Що се отнася да ЕС, то единственият начин той да се превърне в истинска и динамична сила е, да му бъдат прехвърлени редица отговорности на страните членки, заедно със значително увеличаване на финансовите му възможности. Той трябва да се оправомощи по начин, по който е оправомощено едно национално управление и да разполага с подобен бюджетен ресурс. За съжаление и в ЕС понякога политическите реалности надделяват над икономическата логика.